

Čj. UOOU-00363/13-41

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako příslušný odvolací orgán podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl dne 24. dubna 2013 podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu, takto:

Rozklad účastníka řízení společnosti STUDENT AGENCY, s.r.o., se sídlem náměstí Svobody 86/17, 602 00 Brno, IČ: 25317075, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-00363/13-35 ze dne 19. února 2013, **se zamítá.**

Odůvodnění

Dne 3. ledna 2013 bylo Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) doručeno oznámení o zpracování osobních údajů účastníka řízení prostřednictvím kamerového systému, pořadové číslo registrace 006, ve kterém účastník řízení sdělil v souladu s § 16 zákona č. 101/2000 Sb. svůj záměr provádět zpracování popisných údajů svých zaměstnanců a zákazníků, a to bez jejich souhlasu, za účelem ochrany majetku a zdraví zaměstnanců, zvýšení bezpečnosti cestujících a přepravy, použití záznamů jako důkazního materiálu při dopravních nehodách a při řešení stížností cestujících. Osobní údaje měly být získávány prostřednictvím kamerového systému provozovaného zpracovatelem a tvořeného 1 stacionární kamerou pořizující pouze obrazový záznam umístěnou v přední části autobusu. Záznamy z kamerového systému měly být uchovávány po dobu 5 dnů (u vnitrostátních linek) až 9 dnů (u mezinárodních linek). Opatření k zajištění bezpečnosti zpracování měla být zajištěna umístěním záznamového zařízení v autobusu v uzamčeném prostoru, do kterého má přístup pouze pověřený pracovník (nikoliv cestující a posádka autobusu), zámky, mřížemi apod. Informační povinnost dle § 11 zákona č. 101/2000 Sb. účastník řízení oznámil splnit informováním cestujících prostřednictvím smluvních přepravních podmínek a prostřednictvím samolepek označujících monitorovaný prostor. Dále účastník řízení oznámil, že jinými příjemci osobních údajů by měly být orgány činné v trestním řízení, soudy nebo jiné oprávněné subjekty, a že nepředpokládá přenos zpracovávaných osobních údajů do jiných států.

Na základě shora uvedených skutečností vznikla důvodná obava, že by při zpracování osobních údajů mohlo dojít k porušení zákona č. 101/2000 Sb. Úřad proto dle § 17 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. zahájil ve věci správní řízení oznámením, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 15. ledna 2013. Důvodem pro zahájení správního řízení byla skutečnost, že oznámené údaje vedly Úřad k obavě z porušení ustanovení § 5 odst. 2 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb.

Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 29. ledna 2013 doručeno vyjádření účastníka řízení, ve kterém uvedl, že jím oznámený způsob monitoringu spadá pod ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť je nezbytný pro ochranu jeho majetku,

zaměstnanců a přepravovaných osob, a současně pro ochranu jejich zdraví. Dle jeho vyjádření nemůže zamýšlené zpracování nepřiměřeným způsobem zasáhnout do soukromí zaměstnanců. Přiměřenost zásahu je ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 21 Cdo 1771/2011 nutné posuzovat v závislosti na způsobu provádění kontroly a toho, jak taková kontrola může zaměstnance omezovat a zda vůbec může do jeho soukromí zasahovat, a to ve srovnání s významem zájmu, jehož ochranu účastník řízení sleduje. V tomto případě dle názoru účastníka řízení převažuje zájem na ochraně zdraví a majetku (jak hotovosti, se kterou zaměstnanci manipulují, tak samotných autobusů), a to s ohledem na zvláštní povahu jeho činnosti, kdy řidič při jedné jízdě odpovídá za životy a zdraví cca 60 přepravovaných osob a dalších účastníků silničního provozu. Provádění kontroly nemůže nepřiměřeným zásahem zasahovat do soukromí zaměstnanců, neboť je monitorován prostor kabiny řidiče, který není soukromým prostorem a který je otevřený a může tak být sledován např. cestujícími či z vnějšku autobusu. Cílem monitoringu není sledování soukromých aktivit řidiče, ale plnění jeho pracovních povinností. Dále účastník řízení uvedl, že zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, výslovně umožňuje zavedení kontrolních mechanismů ze strany zaměstnavatele vůči zaměstnancům, přičemž může mít podobu nejen sledování, ale např. i odposlechu, kontroly elektronické pošty nebo listových zásilek, přičemž on sám navrhuje pouze monitoring formou otevřeného sledování kamerou, o němž budou zaměstnanci předem informováni. Zamýšlený způsob zpracování osobních údajů považuje účastník řízení za nezbytný pro dosažení svého účelu. V případě krádeže peněz, zboží či jiného majetku umožňuje identifikovat jednoznačně problém a viníka. Kamery umožní prokázat řidičům jednání, které přímo ohrožuje bezpečnost a život cestujících, např. telefonování a sms-kování za jízdy a další činnosti, které není možné jednoduchým způsobem kontrolovat a dokazovat u 250 řidičů ve 130 autobusech. Závěrem účastník řízení uvedl, že navržený způsob monitoringu není neobvyklý, přičemž toto své tvrzení doložil fotografiemi vnitřního předpisu ke kamerovému systému umístěného v provozovně společnosti Internet Mall, a.s., dle kterého společnost uchovává záznamy po dobu 30 dnů, přičemž sledování odůvodňuje obdobně jako účastník řízení.

Správní orgán prvního stupně pořídil dne 4. února 2013 do spisu správního řízení výtisk Úřadem registrovaných oznámení o zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů společnosti Internet Mall, a.s., se sídlem Dělnická 213/12, 170 00 Praha 7, IČ: 26204967, které jsou volně dostupné v registru umístěném na webových stránkách Úřadu (www.uouu.cz).

Následně Úřad dne 19. února 2013 vydal rozhodnutí čj. UOOU-00363/13-35, kterým zpracování osobních údajů zaměstnanců a zákazníků za účelem ochrany majetku a zdraví zaměstnanců, zvýšení bezpečnosti cestujících a přepravy, použití záznamů jako důkazního materiálu při dopravních nehodách a při řešení stížností cestujících, nepovolil, neboť takové zpracování by bylo v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., konkrétně s povinnostmi stanovenými v § 5 odst. 2 a § 10 tohoto zákona.

V rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že kamerové systémy lze s ohledem na jejich zvláštní charakter, který umožňuje hrubý zásah do soukromého a osobního života subjektu údajů, použít až teprve tehdy, pokud už všechny méně invazivní prostředky (např. zvýšení dozoru fyzickými osobami, instalace jiných typů zabezpečovacích prostředků) selhaly. Jinými slovy, je třeba v jednotlivých případech uplatňovat zásadu přiměřenosti s ohledem na sledované účely, která zahrnuje povinnost minimalizace získávaných údajů na straně správce údajů. Ze zásady přiměřenosti tak vyplývá, že kamerové systémy lze použít v případě, že se jiná opatření směřující k prevenci, ochraně nebo zabezpečení fyzické povahy, která nevyžadují pořizování obrazových záznamů, ukáží být nedostatečnými a nebo nepoužitelnými s ohledem na správcem prezentované legitimní účely.

Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. má správce povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, bez tohoto

souhlasu je může zpracovávat pouze při naplnění některého z ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) až g). V tomto případě se jedná o jeden ze základních principů zákonnosti každého zpracování osobních údajů, tj. že každé zpracování musí mít svůj legální titul. Účastník řízení má v úmyslu zpracovávat osobní údaje bez souhlasu dotčených subjektů údajů. Z oznámení vyplývá, že účelem zpracování osobních údajů prostřednictvím kamery umístěné v přední části autobusu, kde bude docházet k monitorování zejména zaměstnanců účastníka řízení, tj. řidiče a stevarda, je též kontrola zaměstnanců na pracovišti (např. zda řidič netelefonuje za jízdy). Správní orgán prvního stupně tedy posoudil oznámené zpracování také z hlediska ustanovení § 316 odst. 2 zákoníku práce, obsahující jednoznačný zákaz pro zaměstnavatele bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze jeho činnosti narušovat soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele tím, že jej podrobuje otevřenému nebo skrytému sledování, a které představuje zvláštní úpravu zpracování osobních údajů. Kamerový systém se záznamem je dle názoru správního orgánu prvního stupně bezpochyby prostředkem sloužícím k otevřenému sledování.

Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že kontrolu práce zaměstnanců považuje za legitimní. Toto právo účastníka řízení vyplývající ze zákoníku práce je však nutno vykládat v souladu se všemi ustanoveními tohoto zákona a dalších zákonů upravujících ochranu soukromí zaměstnanců. Z tohoto důvodu není možné bezvýhradně aplikovat pouze právo zaměstnavatele na kontrolu zaměstnanců a tím negovat práva zaměstnanců na ochranu jejich osobního a soukromého života, jak vyplývá i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozhodnutí ve věci Niemietz v. Německo z roku 1992). Je tedy třeba v případě, že by byly osobní údaje zpracovávány na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., na který účastník řízení odkazuje, mj. zajistit, aby byla dodržena věta za středníkem tohoto ustanovení, tedy, že takové zpracování nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.

Při posuzování splnění podmínek stanovených § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. (resp. obecně naplnění principu proporcionality) správní orgán prvního stupně hodnotil zejména účel zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému a v souvislosti s tímto účelem poté hodnoty, k jejichž ochraně má záznam z kamerového systému sloužit, subsidiaritu, resp. nezbytnost a nenahraditelnost takového zpracování osobních údajů a míru zásahu do soukromí jednotlivých osob. V případě kamer umístěných v prostoru kabiny řidiče a zabírajících posádku autobusu, po vyhodnocení shora uvedených kritérií a s přihlédnutím k platné právní úpravě (zejména pracovněprávní), dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamery mířící na řidiče a jeho bezprostřední okolí je nedůvodným a nepřiměřeným zásahem do soukromí tohoto zaměstnance.

Dále správní orgán prvního stupně konstatoval, že ačkoliv účastník řízení uvádí jako účel pořizování kamerových záznamů ochranu majetku, zdraví zaměstnanců, zvýšení bezpečnosti cestujících a přepravy, použití záznamů jako důkazního materiálu při dopravních nehodách a při řešení stížností cestujících, je účel zpracování osobních údajů s tímto související (tzn. identifikace závadného jednání a jeho zaznamenání) dle názoru správního orgánu prvního stupně dosažitelný i jinými prostředky. Zejména lze poukázat na skutečnost, že telefonování či odesílání sms zpráv řidičem za jízdy bude mít v prostoru autobusu nepochybně řadu svědků (cestujících), kteří budou schopni jej dosvědčit. Jako důkazní materiál při dopravních nehodách mohou sloužit záběry z ostatních již instalovaných kamer umístěných po stranách autobusu, nebo před autobusem, ale též svědectví cestujících. Pokud se týká některých z vymezených účelů, považuje správní orgán prvního stupně jejich naplnění zpracováním osobních údajů spočívajícím v nepřetržitém monitorování prostoru kabiny řidiče za fakticky nemožné. S ohledem na skutečnost, že veškerá činnost personálu autobusu probíhá transparentně a je pozorovatelná cestujícími, je správní orgán prvního stupně toho názoru, že přidaná hodnota pořizovaných záznamů se ve výsledku jeví jako minimální z hlediska přínosu pro účastníka řízení vzhledem k deklarovaným účelům, ale

maximální z hlediska zásahu do soukromí jeho zaměstnanců. Správní orgán prvního stupně v souvislosti s tímto závěrem odmítl argumentaci účastníka řízení spočívající v tom, že je-li řidič po celou dobu jízdy pod dohledem cestujících (příp. dalších osob), neznamená zpracování jeho osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamem zásah do jeho soukromí. Dle názoru správního orgánu prvního stupně je třeba kamerový systém se záznamem považovat za kvalitativně zcela odlišný způsob monitorování, a to pokud se týká jeho podrobnosti, soustavnosti a případné zneužitelnosti.

Správní orgán prvního stupně dále zohlednil skutečnost, že oznámeným způsobem zpracování by byli po významnou většinu své pracovní doby sledováni zaměstnanci na pracovišti bez možnosti se uchýlit do místa mimo záběr kamery. Z tohoto důvodu konstatoval, že by nebyla naplněna věta za středníkem § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., a proto nelze citovanou výjimku na předmětné zpracování použít, neboť by zásah do soukromí zaměstnanců nebyl proporcionální vůči ochraně práv a právem chráněných zájmů, kterou účastník řízení zamýšleným zpracováním sleduje.

Účastník řízení dále dle správního orgánu prvního stupně neprokázal, že by se v jeho případě jednalo o jiný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti, který by toto sledování zaměstnanců odůvodnil, a byl zároveň v souladu s ustanovením § 316 odst. 2 zákoníku práce, resp. dle názoru správního orgánu prvního stupně nelze běžné provozování autobusové přepravy v žádném případě považovat za zvláštní povahu činnosti, tímto ustanovením předpokládanou (za tu by mohly být považovány např. provozy, ve kterých se pracuje s vysoce nebezpečnými chemikáliemi, prostory, kde se nakládá s vysokými finančními částkami apod.).

Správní orgán prvního stupně tak došel k závěru, že vzhledem k deklarovanému účelu není na oznámené zpracování možné aplikovat ani žádnou z dalších výjimek stanovených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb., které by umožnily provoz kamerového systému bez souhlasu subjektu údajů.

Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že účastníku řízení je v § 10 zákona č. 101/2000 Sb. uložena povinnost dbát na to, aby subjekty údajů neutrpěly újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektů údajů. S ohledem na výše uvedené, zejména na rozsah zpracovávaných osobních údajů prostřednictvím kamer, které sledují zaměstnance na jejich pracovišti po významnou většinu jejich pracovní doby, je dle správního orgánu prvního stupně jednoznačné, že oznámeným způsobem zpracování by došlo k zásahu do uvedených základních práv subjektů údajů.

K vyjádření účastníka řízení ohledně provozování kamerového systému společností Internet Mall, a.s., správní orgán prvního stupně uvedl, že se jedná o zcela odlišnou činnost spočívající v prodeji zboží, přičemž i režim výskytu zaměstnanců a zákazníků ve sledovaných prostorách je zcela odlišný. Tuto argumentaci účastníka řízení tak považuje správní orgán prvního stupně za irelevantní.

Rozhodnutí čj. UOOU-00363/13-35 bylo účastníkovi řízení doručeno dne 19. února 2013 a dne 6. března 2013 podal účastník řízení prostřednictvím datové schránky proti tomuto rozhodnutí rozklad.

V rozkladu účastník řízení v zásadě zopakoval některé argumenty uvedené již ve svém vyjádření ze dne 29. ledna 2013 a dále uvedl, že zamýšleného účelu nelze dosáhnout jinými prostředky, neboť sledování řidiče dalším zaměstnancem by bylo velmi nákladné a neefektivní a navíc by mnohem více zasahovalo do soukromí řidiče a stevarda. Rovněž sledování prostoru kabiny řidiče ze strany cestujících je dle jeho názoru neadekvátní náhradou obrazového záznamu, ke všemu nespolehlivou, nesystematickou a reálně

neuskutečnitelnou. Vzhledem k anonymní povaze jízdních dokladů nelze zpětně dohledat kontakt na cestující, kteří by mohli sdělit informace o událostech v daném autobusovém spoji nebo o chování řidiče či stevarda. Dále účastník řízení zdůraznil subjektivní a zpochybnitelnou povahu takového svědectví. Sledovaného účelu nelze dle účastníka řízení dosáhnout ani sledováním záznamů z jiných kamer umístěných v autobuse, jelikož prostor kabiny řidiče a výhled před autobus není dosud kamerami umístěnými v autobuse zachycován. Dle účastníka řízení tak nelze sledovaného účelu dosáhnout jinými prostředky, které by byly alespoň srovnatelně efektivní. Účastník řízení dále uvedl, že význam kamerového systému spočívá primárně v prevenci nedovoleného jednání, přičemž záznam slouží jako nenahraditelný objektivní důkazní materiál. Dále účastník řízení uvedl, že řidiči ani stevardi nejsou monitorováni po celou jejich pracovní dobu, jelikož stevardi se pohybují i v průběhu jízdy po celém prostoru autobusu a pracovní doba řidiče nezahrnuje pouze dobu jízdy, ale rovněž dobu stání ve stanicích, tankování a údržbu autobusu a při těchto činnostech se řidič v monitorovaném prostoru nezdržuje.

Ohledně zvláštní povahy činnosti účastník řízení uvedl, že provozování dálkové autobusové dopravy je činností, jež s sebou nese velká rizika, zejména poškození zdraví či ztrátu životů cestujících a dalších účastníků silničního provozu, a dále riziko způsobení či utrpění značných majetkových škod, proto má za to, že provozování dálkové autobusové dopravy je příkladem zvláštní povahy činnosti ve smyslu § 316 odst. 3 zákoníku práce. Zároveň účastník řízení uvedl, že správní orgán prvního stupně neodůvodnil, proč nakládání s chemikáliemi (při kterém se obvykle nezdržuje tak velký počet osob jako např. v jediném autobuse) nebo nakládání s vysokými finančními částkami považuje za závažnější či hodné větší ochrany než provozování dálkové autobusové přepravy. Zaměstnanci účastníka řízení vykonávají svoji práci prostředky a na náklady zaměstnavatele, a proto mají současně povinnost tento majetek chránit a účastník řízení má dle svého vyjádření právo kontrolovat dodržování této povinnosti.

Závěrem účastník řízení uvedl, že Úřad povolil obdobný způsob monitorování společnosti Internet Mall, a.s., přičemž zde ani nefiguruje významný zájem na ochraně životů, jak je tomu v případě účastníka řízení, a doba uchování záznamů je přitom několikanásobně delší (30 dnů), což dle účastníka řízení svědčí o diskriminačním přístupu Úřadu ve vztahu k oznamovatelům zpracování osobních údajů.

Na základě podaného rozkladu poté přezkoumal odvolací orgán celou věc ze stránky jak procesní, tak hmotně právní a došel k následujícím závěrům.

Odvolací orgán se shoduje s názorem správního orgánu prvního stupně, že kamera monitorující řidiče, stevarda a jejich bezprostřední okolí je nedůvodným a nepřiměřeným zásahem do jejich soukromí, a proto není možné aplikovat § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Jak uvedl již správní orgán prvního stupně, je v posuzovaném případě třeba provést test proporcionality, kdy na jedné straně stojí zájmy účastníka řízení (ochrana jeho majetku a ochrana života a zdraví zaměstnanců a cestujících) a na druhé straně stojí právo zaměstnanců na ochranu jejich soukromí na pracovišti. Dle odvolacího orgánu je třeba vždy zvážit, zda požadovaného účelu nelze dosáhnout jinými prostředky, které nepředstavují tak velký zásah do soukromí subjektů údajů. Odvolací orgán je stejně jako správní orgán prvního stupně toho názoru, že tyto méně invazivní prostředky existují. Z vyjádření účastníka řízení v rámci správního řízení zn. REG-6678/08-19 ze dne 7. září 2012 vyplývá, že na chování řidičů, kterým ohrožují bezpečnost cestujících nebo i ostatních účastníků silničního provozu, si stěžují cestující i řidiči jiných vozidel, tzn. takové jednání řidiče má řadu svědků. Navíc to, že se řidič plně nevěnuje řízení a např. vybočí ze svého jízdního pruhu, nedá znamení o změně směru jízdy apod. lze zjistit i z ostatních kamer nainstalovaných na autobuse. Účastník řízení oznámil dne 10. dubna 2012 Úřadu svůj záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím 4 kamer umístěných na každém autobuse po jeho stranách a v přední části. Úřad poté zahájil správní řízení, které svým rozhodnutím zn. REG-6678/08-14 ze dne

19. června 2012 zastavil a oznámené zpracování osobních údajů zaregistroval. Instalaci těchto kamer lze tedy dosáhnout sledovaného účelu méně invazivními prostředky, jelikož záběry z nich pořízené mohou sloužit jako důkaz. Z pohledu bezpečnosti cestujících poté není podstatné, zda řidič překročil rychlost (což může účastník řízení také kontrolovat), vyjel ze svého jízdního pruhu či jinak ohrozil plynulost dopravy, protože telefonoval, ale to, že k ohrožení jejich bezpečnosti došlo ať už z jakéhokoli důvodu. Existují však i další prostředky, které mají především preventivní funkci, např. účastník řízení může provádět namátkovou kontrolu, kdy by řidiči byli předem informováni, že může k takovým kontrolám docházet, avšak nikdy dopředu by nevěděli, zda zrovna mezi jeho cestujícími není nějaký „kontrolor“, který jeho chování sleduje, a tyto prostředky by tak mohly plnit obdobnou preventivní funkci jako kamery fungující v režimu on-line. Ke kontrole prováděné jiným zaměstnancem odvolací orgán uvádí, že ji nepovažuje za nepřiměřený zásah do soukromí řidičů a stevardů, jelikož kontrolující zaměstnanec v podstatě sleduje to samé, co mají možnost vidět a slyšet cestující a navíc nedochází k pořizování záznamu, který by mohl být dále využíván, příp. i zneužit. Odvolací orgán má tedy za to, že existuje řada jiných prostředků, jejichž vhodnou kombinací lze stanoveného účelu dosáhnout.

Dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. nesmí být zpracování osobních údajů dle tohoto ustanovení v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Jelikož účastník řízení hodlá monitorovat řidiče a stevardy po většinu jejich pracovní doby, musí odvolací orgán konstatovat, že by tato podmínka nebyla splněna. Ačkoli dle vyjádření účastníka řízení zahrnuje pracovní doba řidiče také dobu stání ve stanicích, tankování a údržbu autobusu je z povahy jeho povolání jakožto řidiče dálkové autobusové dopravy zjevné, že většinu své pracovní doby pobývá na sedadle řidiče, tedy v místě, kde by měl být monitorován a jeho možnosti uchýlit se mimo záběr kamery jsou velmi malé. Navíc v případech stání ve stanici, kdy řidič pomáhá cestujícím uložit či vyndat zavazadla, i při tankování se ocitá v záběru kamer monitorujících prostor vně autobusu, což celkovou dobu, kterou může řidič strávit mimo záběry kamer v pracovní době, značně omezuje.

V této souvislosti odvolací orgán odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, ze kterých vyplývá, že již samotné shromažďování osobních údajů je zásahem do soukromí subjektů údajů. V rozhodnutí ve věci P.G. a J. H. proti Spojenému království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že soukromý život bude dotčen již v situaci, kdy budou data nějak systematicky či nepřetržitě zaznamenávána. Obdobně výše uvedený soud rozhodl ve věci Rotaru proti Rumunsku, kdy uvedl, že zásahem do práva na soukromí je již samotné uchování údajů. Jak bylo uvedeno výše, skutečnost, že sledování zaměstnance bude probíhat po většinu jeho pracovní doby, poté míru zásahu do jeho soukromí pouze znásobuje.

Odvolací orgán souhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, že v případě provozování dálkové autobusové dopravy se nejedná o zvláštní povahu činnosti dle § 316 odst. 2 a 3 zákoníku práce. Povolání řidiče autobusu považuje odvolací orgán za vcelku běžnou činnost, která není ze své povahy nebezpečná a není zde důvod nepřiměřeným způsobem zasahovat zaměstnancům do jejich soukromí. Zaměstnavatel při provozování této činnosti jistě může kontrolovat, zda zaměstnanci nejsou pod vlivem návykových látek, zda dodržují správnou rychlost či povinné přestávky v práci, což bezesporu lze i bez použití kamerového systému. Naproti tomu existují případy, které vyžadují neustálou kontrolu zaměstnanců, např. dodržení pracovního postupu při práci s vysoce nebezpečnými chemikáliemi, kdy jsou zaměstnanci dennodenně vystaveni vysokému riziku ohrožení života a zdraví a vyhodnocování kamerových záznamů může pomoci zjistit např. to, která činnost představuje největší riziko a pracovní postupy dle tohoto zjištění upravit tak, aby byla rizikovost práce minimální. Stejně tak v místech, kde dochází k nakládání s vysokými finančními částkami (např. banky), slouží kamerový systém především k ochraně samotných zaměstnanců, jelikož zde existuje poměrně velké riziko přepadení. Tyto kamery tak neslouží

pouze k ochraně majetku správce a ke kontrole zaměstnanců, ale především k jejich ochraně (ať už jako prevence, tak i proto, že dopadený pachatel nemůže nadále páchat trestnou činnost).

Ohledně rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1771/2011 odvolací orgán uvádí, že toto rozhodnutí se týká kontroly dodržování zákazu využívání výrobních a pracovních prostředků zaměstnavatele pro osobní potřebu zaměstnance, kdy zaměstnavatel zvolil přiměřený způsob kontroly tak, aby co nejméně zasahoval do soukromí zaměstnance. V případě účastníka řízení se však nejedná o kontrolu využívání pracovních prostředků pro osobní potřebu a navíc i způsob monitorování zaměstnanců není dle odvolacího orgánu přiměřený, jelikož dochází k soustavnému sledování veškerých jejich činností po většinu jejich pracovní doby, a takové zpracování osobních údajů nelze považovat za jednání v souladu se zákonem.

K námitce účastníka řízení týkající se zpracování osobních údajů prováděného společností Internet Mall, a.s., odvolací orgán uvádí, že registrace zpracování provedená Úřadem na základě oznámení správce osobních údajů dle § 16 zákona č. 101/2000 Sb. není povolením oznámeného zpracování, ale pouze jeho evidencí. Skutečnost, že některý správce je u Úřadu registrován, neznámá, že jím oznámené zpracování osobních údajů je prováděno v souladu se zákonem. V rámci registračního procesu Úřad neověřuje pravdivost skutečností tvrzených správcem osobních údajů a může se tak stát, že zaregistruje určité zpracování, které pak ve skutečnosti probíhá jinak. Současně je dle odvolacího orgánu třeba zdůraznit, že každé zpracování je třeba hodnotit individuálně jako celek a vzít v úvahu veškeré skutečnosti oznámené správcem, proto nelze na základě dílčích informací srovnávat dva různé kamerové systémy.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 24. dubna 2013

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.
předseda

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková